

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB 25 : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB 25 : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 31.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb25-txt-shoot-n86.pdf> (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB25:86

#

Christenhed. Status.

Egentligen er det dog et storartet Forsøg der er gjort paa at franarre Gud Xstd.

Som Morten Fredriksen da han løb bort, lod ligge en Straa-Mand i Sengen: saaledes har vi Msker (fortsat fra Generation til Generation) hittet paa at underskyde Slægten, Msk-Slægten – og saa leve vi sorgløst i verdslig Nydelse af Livet, tumle os ad libitum som Exemplarer. Xstus forholder sig til – Msk-Slægten; Msk-Slægten har vi overladt Gud – os kan han ikke faae fat paa, vi ere Exemplarer.

Saaledes leve vi, som Exemplarer. Derved have vi naturligviis naaet den fuldkomneste Sorgløshed. Men hvad er saa alt Det om Udødelighed, om at være i Slægt med Gud, hvad er saa Xstdommen blevet til.

Gud har tiltænkt os noget langt høiere (cfr det N. T.) det virkelig at være i Slægt med Gud. Men, men, dette Høiere er (anderledes kan det nu engang ikke være) for en Forsigtigheds Skyld ikke saadan ligefrem til at løbe med (ad modum at blive Excellence, Konge o: s: v:) nei, det er forbunden med en saa frygteligt smertelig Operation – at ganske rigtigt vi Msker tænke som saa: oprigtigt talt den Høihed er os for høi.

Alt Dette kan jeg kun altfor godt forstaae. Det jeg derimod ikke kan indlade mig med, er, at man saa i al Stilhed har lavet Xstd. om til Noget som convenerer os ligefrem, og saa kalder det Xstd, leger Xstd – for Alvor.

Nei, min Mening er, at ethvert redeligt Msk. ypperligt kan forstaae, hvad Guds Mening egl. er. Kan han nu ikke overvinde sig selv til at ville eftertrægte dette Høiere, som Gud har tiltænkt ogsaa ham, dette Høiere, der, vel at mærke, er kjendeligt paa, at det ligefrem er os Msker saa piinagtigt: vel, saa være han idetmindste ærlig mod Gud, tilstaae det ligefrem, sige: tilgiv mig, at jeg ikke tør indlade mig ret med Dig, eller: hav Taalmodighed maaskee det nok kommer.

Ak, paa den Maade har man dog endnu et Forhold til Gud, man har ikke aldeles opgivet ham – ved at ville bedrage ham.

Tænk en Fader og en Søn. Faderen eier alle jordiske Goder – det er dem Sønnen saa gjerne vilde have. Faderen er af en anden Mening. Tænk at Faderen gav efter og sagde: vel, Du skal faae, hvad Du ønsker, men husk paa, at det er ikke min Tanke der her

realiseres, husk paa, at Du vilde være i den allerstørste Vildfarelse, om Du vilde bevise for Dig selv, at Du havde min Kjerlighed, deraf, at Du af mig modtog alle disse jordiske Goder, nei, mit Ønske og min Tanke er som Du veed et ganske Andet. Men jeg vil lempe mig lidt efter Dig, maaskee kommer det.

Saaledes maatte vel et Msk forholde sig til Gud, et Msk, der ikke ret vil ind paa det Guddommelige, det sande Xstlige, men dog ikke vil bryde med Gud eller bedrage ham.

Der har levet Msker, som i den Grad fornam det Høieres Salighed, hvilket Xstd vil skjenke ved at fordre Afdøen, saa nærværende, at Lidelsen for Dem var som Intet at regne, at de altsaa forsaavidt fandt idel Salighed og Glæde i dette det sande christelige Høiere; eller om det ikke var dem saaledes strax i Begyndelsen, det blev dem dog saaledes i Tidens Fremgang. Det er dette man saa har taget forfængeligt og her substitueret at det Christelige saadan i ganske ligefrem Forstand skal være os Msker idel Glæde og Salighed.

Hine Herlige fandt altsaa Saligheden, idel Salighed i at forholde sig til Det, der dog, menneskelig talt, gjør et Msk ulykkeligt. Dette er det Høieste.

Det langt Lavere, er at føle Lidelsen, men dog ikke at ville slippe Forholdet til dette Høiere, altsaa at føle Forholdet som Lidelse, men dog ikke ville slippe, hvad enten det nu er, fordi man haaber paa at det dog vel vil engang lykkes En bedre, eller fordi man i ethvert Tilfælde meest gyser for at opgive Forholdet.

»Affaldet« er at have forvansket, hvad Xstd. er, og saa lade som Ingenting – og være Xsten!

Hine Xstdommens Heroer, deres Liv har man taget forfængeligt. De følte idel Salighed, talte slet ikke om Lidelsen, – skjøndt den var der: dette er Udtrykket for Deres Troes Styrke. Men dette har man taget forfængeligt, ladet som var det ganske ligefrem med denne Salighed. Dersom et Mske havde hærdet sig selv til at kunne udholde den pinligste Operation ganske roligt: ja, det er et Udtryk for hans Haardførhed; men der kan staa et Fæ hos og slutte: ergo gjør det ikke ondt. Saaledes med Xstheden. Hvad Heroerne forstod ved Salighed (Lidelsens Mellembestemmelse) det har vi oversat i: Hurra, Hurra, Hurra. Og saa ere vi Xstne, alvorlige Xstne, betænkte paa at – reformere Kirken.